

Щоб світився вогник

ЯК і у всіх сільських хлопчаків, рано почалася трудова стежина Сашка Катрука. І перший гарт отримав у рідному селі Нетреба, у своїй сім'ї. Батьки його, Микола Степанович та Галина Семенівна, все життя клопоталися коло землі, шанували її і дітей до цього привчали: сина і обох дочок.

Була школа, а потім армія, яка дуже багато дала Олександрю. На довгих три роки його домівкою став підводний човен, який базувався на суворій далекій Півночі, у Мурманській області. Був шифрувальником. Сповна пізнав ціну чоловічої дружби і надійного плеча товариша.

І саме тут навчився все робити чітко, оперативно, на совість, а ще при звичаївся до апаратури. Можливо, це і привело хлопця до Білоцерківського технічного училища, де одержав спеціальність радіотехніка, якій і присвятив двадцять років життя.

Сьогодні Олександр Миколайович знана, шанована в районі людина. Порядний сім'янин, хороший майстер своєї копіткої справи, останнім часом він завідує колективним підприємством «Радіосервіс».

У прохолодному приміщенні майстерні – десятки телевізорів і приймачів різно-

манітних марок та модифікацій. Аби довести все це до пуття, потрібно не тільки вміння, а й велике терпіння. Отож удвох з молодшим колегою Сергієм Ковалем і мудрують цілими днями, щоб знову у чийсь оселі засвітився телевізор. Адже відтоді, як погасли екрани кінотеатрів, телевізор став необхідністю, в кожній родині. Він потрібен і в будні, і в свята.

Олександр Миколайович

- скромна людина. Та не міг не погодитися, що потрібна його робота людям. Та й що може бути приємніше, як принести ще в одну оселю маленьку радість – голубий вогник.

Ева ХУТКА.

На знімку: Олександр Миколайович КАТРУК перед черговим викликом.

Фото
Сергія Дуляницького.